

protesteret mod Ordet Valgforslag“. Jeg beder altsaa de ærede Medlemmer lægge Mærke til dette, at han siger, at han ikke har protesteret mod Ordet Valgforslag, naar han udtrykkelig sagde, at han slet ikke anerkendte Berettigelsen af det Angreb. Det har han imidlertid glemt, han glemmer fra den ene Gang til den anden, hvad han siger. Nu har han fundet paa noget nyt. Nu, da han ser, at det ikke gaar an her at sige, at det ikke er noget Valgforslag, saa siger han: Ja, naturligvis er det et Valgforslag; hvad skulde det være andet? Det er et Valgprogram, det maa ethvert Menneske kunne begribe. Han har rent glemt, at han har protesteret derimod paa det kraftigste. Ja, lidet kan jo fornøje Børn. Han var tilfreds med Behandlingen. Jeg vil et Øjeblik vende tilbage til dette. Hvad var Behandlingen, hvad er den gaaet ud paa? Den er gaaet ud paa, at de to Partier, Venstrepartiet og det konservative Folkeparti, har erklæret sig uvillige til at løse Sagen paa den Basis, der er Lovforslagets Basis. Indenrigsministeren har givet denne ophøjede taagede Valgtilslutning, som ikke er nogen reel Tilslutning om at yde sagligt Medarbejde paa Regeringens Vegne i denne Samling, og saa er der endelig det ærede Medlem, der talte paa det radikale Partis Vegne (Rørdam), altsaa hvad jeg vil kalde Fledføringernes Tilslutning, men den behøvede de Herrer ikke at indbringe noget Lovforslag for; den ved de paa Forhaand at de har.

Dernæst udviklede han — naar jeg siger han, mener jeg altsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghøj), den ærede Ordfører for Forslagsstillerne — overfor mig, at jeg havde overhovedet slet ikke læst det Lovforslag, der her var Tale om, aldeles ikke sat mig ind i Tingene, for ellers maatte jeg vide, at dette Lovforslag, som var forelagt af Socialdemokratiet, handlede ikke alene om Arbejderne, men ogsaa om andre Befolkningslag, og derfor var det ganske mal à propos fra min Side og netop noget, der viste, hvor lidet jeg havde været agtpaa-givende overfor det Lovforslag, der forelaa, idet jeg skulde have sagt, at det konservative Folkeparti var tilbøjeligt til at gaa langt videre end det her foreliggende Forslag, ikke blot til et Forslag, omfattende Arbejderklassen, men ogsaa andre Samfundsklasser, hele Middelstanden. Saa er det, han, umiddelbart efter, at han har konstateret, at jeg har sagt, at jeg vilde gaa langt videre end det foreliggende Lov-

forslag, taler om, hvilken uhyre Ukyndighed dette skulde udvise. Jeg vil læse op, hvad jeg i saa Henseende har sagt. Jeg har talt om, at jeg i Modsætning til Lovforslaget vil have Invaliditetsforsikringen løst som en bestemt begrænset Opgave, og jeg har sagt, at under denne Forudsætning, altsaa, at Invaliditetsforsikringen blev løst som en Forsikring ganske for sig, er vi, det konservative Folkeparti, „villige til at gaa langt videre i saa Henseende end til at indskrænke Forsorgen til Arbejderklassen“ — altsaa villige til at gaa langt videre i Henseende til Invaliditeten! Men saa stikker det ærede Medlem ret fiffigt ud, at jeg er villig til at gaa langt videre end det foreliggende Lovforslag, men jeg har talt om, at en bestemt Opgave kunde tages op til en begrænset Løsning, og saa siger jeg, uden at træde i Relation til det foreliggende Forslag, at hvis man tager denne Løsning op, saa vilde jeg ikke, saaledes som det er Tilfældet for en stor Del med Sygekasselovgivningen, indskrænke mig til at lade den gælde Arbejderklassen, men jeg vilde i saa Henseende være med til at gaa videre. Men det ærede Medlem putter mig uden videre i Munden, at jeg har sagt, at jeg vil gaa langt videre end det her foreliggende Lovforslag, medens jeg har sagt, at jeg vil gaa langt videre i saa Henseende, og ved denne, om jeg saa maa sige, Tilsnigelse er han i Stand til at slaa syv Kors for sig paa Grund af min uhyre Uvidenhed og fuldstændige Mangel paa Evne til at læse et Lovforslag. Jeg tillader mig at kalde dette for uredelig Polemik, og hvis det ikke er uredelig Polemik, viser det, at det ærede Medlem søger at gendrive sin Modstander uden at have hørt, hvad han siger, at han altsaa uden videre opdigter nogle Paastande og gendriver dem, som jeg før sagde, med stor Emfase.

Paa samme Maade udviklede det ærede Medlem, at medens han havde sagt, at Socialdemokratiet og Folket i det hele var interesserede i, at de store socialøkonomiske Reformspørgsmaal blev stillet i Forgrunden baade i Rigsdagen og i Befolkningen og paa Valgets Dagsorden, stod jeg saaledes, at jeg sagde heroverfor: „Jeg følger jer ikke, jeg skal nok tage mig i Agt“. Og det ærede Medlem fortsætter — jeg skal med den højtærede Formands Til-ladelse oplæse det — „at det, der interesserer det ærede Medlem“ — det er mig — „og hans Parti“, det er „slet ikke de økonomiske og sociale Spørgsmaal, dem vil de helst ikke tale om“. Det er akku-